XVI. évf. 3. szám 2004. május-június

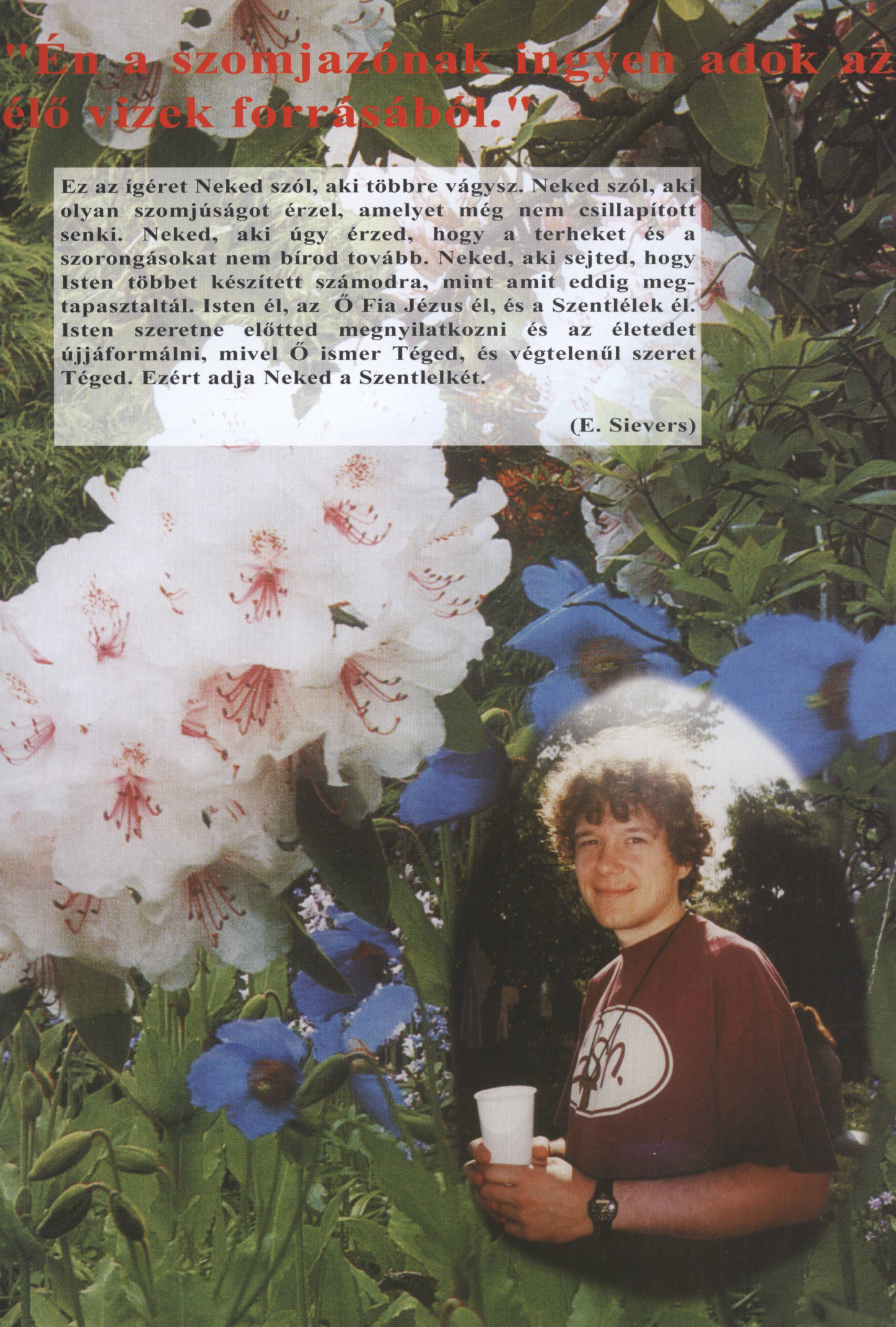
MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Suenens: A Szentlélek és a hiteles kereszténység

"Én a szomjazónak ingyen adok az élő vizek forrásából."

Ez az ígéret Neked szól, aki többre vágysz. Neked szól, aki olyan szomjúságot érzel, amelyet még nem csillapított senki. Neked, aki úgy érzed, hogy a terheket és a szorongásokat nem bírod tovább. Neked, aki sejted, hogy Isten többet készített számodra, mint amit eddig megtapasztaltál. Isten él, az Ő Fia Jézus él, és a Szentlélek él. Isten szeretne előtted megnyilatkozni és az életedet újjáformálni, mivel Ő ismer Téged, és végtelenül szeret Téged. Ezért adja Neked a Szentlelkét.

(E. Sievers)

A keresztény élet célja

Szent Szerafimhoz ezzel a kérdéssel fordult egy zarándok: „Mondd Atyám, mi a keresztény élet célja? Talán az imádkozás, vagy a böjtölés, vagy a jócselekedetek?" Szerafim azt felelte: „Keresztény életünk igazi célja Isten Szent Lelkének elnyerése." Az ima, a böjtölés, a jócselekedetek eszközként szolgálnak, de **a cél a Szentlélek**! A zarándok újra megkérdezi: „A földi javakat – amikor megszerzem – látom, de **honnan tudhatom, hogy elnyertem a Szentlelket?"**

A Szentlélek olyan, mint a fény, amely megvilágosítja az embert. Gondolj csak Urunk színeváltozására a Tábor-hegyen. A Szentlélek fénye annyira átjárta Őt, hogy az apostolok nem mertek ránézni. Vágyakozz erre a fényre, kérjed az Urat, hogy töltsön be Szentlelkének világosságával, és akkor megtapasztalod!

Még milyen jelből ismerem meg a Szentlélek eljövetelét? A **békéből**! Urunk azt mondta tanítványainak: „*Az én békémet adom nektek, de nem úgy adom, amint a világ adja*" (Jn 14,27). Amikor eltölti szívedet a béke – imádság közben –, amikor minden nyugtalanságod lecsendesedik, bízzál abban, hogy most a Szentlélek békéje van benned. A harmadik megtapasztalás az **öröm**. Urunk megígérte apostolainak, hogy ha megtartják parancsait és szeretik Őt, akkor öröm lesz bennük. „*Az én örömöm legyen tibennetek*" (Jn 15,11). Jézus öröme a Szentlélek. Ezt az örömöt akarja – vágyódó szívvel – odaadni tanítványainak és így neked is.

„Van-e még valami, amiből fölismerem, hogy elnyertem a Szentlelket?" – kérdi a zarándok. „Igen, ez a **belső tűz**! Nézz csak körül, itt ülünk az erdőben, hull a hó. A hópelyhek ráhullottak a ruhánkra és nem olvadtak el. Ebből láthatod, hogy a forróság, a tűz nem kívül van, hanem belül. Látom rajtad, hogy ez a tűz már lobogni kezd benned." Erről szólt Keresztelő Szent János, amikor azt mondta a közeledő Messiásról: „Ő *Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket*" (Mt 3,14). Örvendezzél, ha megkaptad ezt a tüzet, mert **ez életed legnagyobb ajándéka!**

A zarándok kérdéseiben ott rejtőzik a mai keresztények aggodalma. Elég-e a keresztény élet megvalósításához a vasárnapi szentmise, a napi imádság és néhány jócselekedet? Vajon az Ószövetség jámbor emberei nem ugyanezt tették-e? Naponta imádkoztak, hetente eljártak a templomba és néhányszor jót cselekedtek. Mi különbözteti meg az Újszövetség lelkiségét az Ószövetségitől?

Erre az alapvető kérdésre a Szentlélek a válasz! Urunk Jézus eljött és meghalt értünk a kereszten. Az Atya gyermekei lettünk és Isten Országának örökösei. De ezzel a hatalmas adománnyal, amit Urunk megszerzett nekünk a kereszten, meg kell tanulnunk élni. Ezért küldte el nekünk az Atya a Szentlelket. A Lélek az, aki elvezet bennünket a teljes igazságra (Jn 16,13), a Lélek által árad ki bennünk Isten szeretete (Róm 5,5), a Lélek által ismerjük fel örökségünk nagy jelentőségét (Róm 8,17), a Lélek erejében támadunk fel a bűn okozta halálból és élhetünk új életet (Róm 8,11), a Szentlélek által ismerjük fel, hogy Isten a mi édesapánk (Róm 8,16), a Lélek által vagyunk képesek szívünk mélyéből imádkozni (Róm 8,26), a Lélek által formálódunk át Krisztus hasonlóságára (Róm 8,29), a Szentlélek tesz képessé bennünket arra, hogy „*örvendezzünk a reménységben és béketűrők legyünk a nyomorúságban*" (Róm 12,12), a Lélek által tudunk Krisztushoz kapcsolódni és Benne élni (Róm 8,10), a Lélek által kapjuk azokat a szellemi-lelki adományokat, amelyekkel építhetjük Krisztus testét, az Egyházat (1Kor 12,4-11), a Lélek által teremhetjük azokat a gyümölcsöket, melyek által kedves lesz életünk az Úr előtt (Gal 5,22), a Lélek az, aki tanúságot tesz szívünkben Jézus istenségéről és megváltó voltáról (Jn 15,26), a Lélek által leszünk képesek meggyőző erővel beszélni hitünkről (ApCsel 4,8). A Lélek által nyílik meg a szemünk és ismerjük fel Jézus tanításának ragyogó világosságát (ApCsel 9,18), a Lélek adja a megtérés kegyelmét (ApCsel 10,44) azoknak, akik vágyakoznak az igazság után, a Lélek kormányozza az Egyházat és rendeli el a szolgálatokat (ApCsel 13,2). Ami a testben a lélek, olyan a Szentlélek a keresztény ember életében. Ahogy a test halott lélek nélkül, a keresztény ember is élettelen, tehetetlen, sötétben botorkáló a Szentlélek nélkül! Az Úr azt mondta, ne hagyjátok el a várost, amíg az Atya ígéretét meg nem kaptátok (ApCsel 1,4). Ez az, amit ma is mond Neked Jézus: Ne hagyd el a várost, ne hagyd el házadat, ne tegyél egy lépést se addig, amíg el nem nyered az Atya ígéretét. Mert: „*A Lélek az, aki éltet, a test nem használ semmit*" (Jn 6,63).

Katona István
főszerkesztő

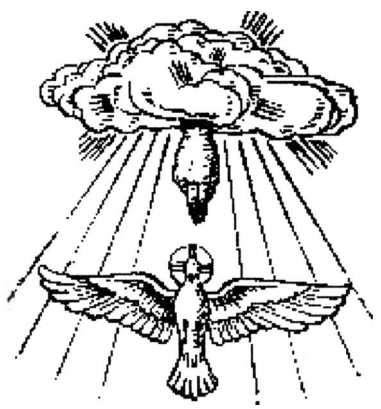
A Szentlélek és a hiteles kereszténység

III/1. rész

„Isten az, aki pecsétjével megjelölt minket és foglalóul a szívünkbe árasztotta Lelkét" (2Kor 1,22)

I. Ki a hiteles keresztény?

Semmiféle megújulás nem képzelhető el az Egyházban mindaddig, amíg a keresztény ember nem találta meg személyazonosságát. Az a híres személyazonosság! Mennyit beszélnek róla, mennyi fáradsággal keresik, és közben megfeledkeznek arról, hogy forrása és beteljesedése: Isten. A leglényegesebb tudnunk, milyen a szabályszerű keresztény, az igazi megkeresztelt ember. Amikor „szabályszerűt" mondok, a „szabályt" Istenből kiindulva kell megállapítanunk, nem pedig aszerint, hogyan felelünk mi meg a kegyelemnek. *„Isten az, aki pecsétjével megjelölt minket"* – mondja Szent Pál (2Kor 1,22). Innen kell elindulnunk.

Tudjuk, hogy eszményi keresztény közösség sohasem létezett, még az egyháztörténelem legragyogóbb pillanataiban sem. Húsvét előtt maga Jézus mondja középszerűeknek apostolait. A feltámadás után ugyan csodálatosan bátrak voltak – legtöbbje egészen a vértanúságig –, de megőrizték szűkös felfogásukat, előítéleteiket. Az összeütközések Péter és Pál, Pál és Barnabás között, a közösségek belsejében vívott küzdelmek, amelyekről Szent Pál levelei tanúskodnak, főként a korintusiaknak írottak – mindez bizonyítja, hogy a kereszténység sohasem volt idill. Ne álmodozzunk hát valami elveszett paradicsom helyreállításáról; de arra se következtessünk, hogy magának az igazi kereszténységnek a fogalma homályos és rosszul meghatározott. Hitelessége jelekből ismerhető fel, és ezek a jelek nem csalnak. Még ha a fa gyümölcsét ki is rágták a férgek, ágait meg is tépázták a viharok: elég, ha egyetlen érett, ízes gyümölcsöt terem, máris fölismerem, hogy nemes fa. Urunk beszélt az ugyanazon szántóföldön felnövekvő búzáról és konkolyról. Az ősegyház az emberek gyöngeségei ellenére a hiteles kereszténység képét mutatja: közel van forrásához.

A kereszténység sajátos jellegének megállapításakor őrizkednünk kell attól, hogy a körülvevő világ követelményeiből kiindulva határozzuk meg. A keresztény fokmérője és eredete az Istentől rábízott küldetés. Olvassuk el tehát újból az Apostolok Cselekedeteinek második fejezetét, pünkösd történetét. Vizsgáljuk figyelmesen a leírt jelenetet, hallgassuk a párbeszédet Krisztus első tanúja, Péter és igehirdetésének első hallgatói között.

Az utolsó vacsora termét szélvihar rázza meg. A Lélek tűznyelvek alakjában leszáll a százhúsz tanítványra. Péter előlép a Tizeneggyel – jelentős részlet! – és szól a tömeghez. Elmondja: sem ő nem részeg, sem társai, hanem Joel próféta jövendölése teljesedik most be szemük láttára: *„Az utolsó napokban, úgymond az Úr, kiárasztom lelkemet minden emberre. Fiaitok és lányaitok jövendölni fognak, az ifjak látomásokat látnak, az öregek álmokat álmodnak..."* (ApCsel 2,17). Az elnémult, „szíven talált" tömeg (ez is figyelemreméltó részlet) azt kérdi: *„Mit tegyünk?"*

Péter beszéde az első hitoktatást szolgáltatja nekünk, a keresztény azonosság, a keresztény sajátosság első meghatározását. „Mivel kezdjük?" – kérdi a tömeg. Péter válasza egyenes és egyszerű: *„Tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát"* (ApCsel 2,38). Tehát megtérés – keresztség – személyes elkötelezés Krisztus iránt – a Lélek befogadása.

Ezekben a szavakban az egész kereszténység benne van: megtérés – keresztség – találkozás – befogadás.

Megtérés és keresztség

A keresztény alapvetően **megtért** ember.

A legelső, pünkösd reggeli keresztényeknek irányt kellett változtatniuk lelkileg – metanoia, átalakulás – és sok köteléket kellett elszakítaniuk. A keresztség ezt jelentette számukra: a „régi ember" halálát, megszabadulást, új életet. A felnőttkeresztség liturgiája még ma is magában foglalja mindennek kijelentését. A kétnapos korában megkeresztelt gyereknek pedig egy napon szintén vállalnia kell ugyanezt a lemondást, ugyanezt a választást. Az itt fölvetődő jelentős lelkipásztori problémáról majd később beszélünk.

Személyes találkozás

A keresztény megtért ember, aki megszabadult önmagától, hogy az érette meghalt és feltámadott Názáreti Jézushoz csatlakozzék. Személyesen fedezte fel Jézust, megismerte, hogy Ő a Krisztus, az Atya egyszülött Fia, a Lélek Fölkentje. Fölfedezte Benne az emberek Megváltóját és Urát. Minden igazi keresztény csatlakozásban ott visszhangzik valami formában Claudel felkiáltása. Megtérése estéjén, amikor hirtelen új szemmel látta Krisztust, így kiáltott fel: „Most egyszerre Valaki vagy!"

Üdvözítő találkozás

Találkoznunk kell Jézussal eleven, személyes valóságában. De mint Megváltóval is.

Azonban olyan világban élünk, ahol a „Megváltó" kifejezés problematikussá vált. Hogy valaki megváltottnak tudja magát, éreznie kell, hogy megmentették valamitől. Mitől? A hit azt mondja nekünk: Jézus azért jött, hogy megváltsa népét a Törvénytől. Szent Pál egész tanítása azt fejtegeti, hogy megszabadultunk a fojtogató legalizmustól, amely az embert formális és rituális előírások hálójába zárta, és e szolgaság helyett követeli Isten gyermekeinek valódi szabadságát.

A hit azt is tanítja: Jézus azért jött, hogy megváltson önmagamtól, a bűntől, a haláltól, a gonosz hatalmától. De mindez értelmetlen annak, aki azt vallja, hogy az ember elég önmagának, bűn nem létezik, a halál után semmi sem következik és a Gonosz hatalma mítosz. Jézus – a név maga is „Megváltót, Üdvözítőt" jelent – nem lehet számunkra Jézus, ha nem tudjuk, mitől váltott meg. „Nekem nem kell, hogy megváltsanak" – kiabálta a minap a televízióban egy magát keresztténynek mondó szónok -, „azt akarom, hogy felszabaduljak!" Elfelejti, hogy üdvösség és szabadulás szoros kapcsolatban van. Amikor Jézus megváltja az embert a bűntől, minden személyes és közösségi rossz gyökerétől, ezzel egyben megveti mindannak a szabadulásnak az alapját, amire rászorulunk. Az elnyomás alóli szabadulás, az erőszak és igazságtalanság elleni küzdelem az üdvösség javainak egy-egy része. Már az egész Ószövetség vallotta ezt.

Találkozás Jézussal mint Úrral

Az igazi kereszténységhez az is hozzátartozik, hogy személyesen találkozzunk Jézus Krisztussal, mint **Úrral**. Szükséges, hogy konkrétan, a magunk helyzetében felismerjük Jézusban az élet Mesterét, az emberek megtestesült reményét. Meg kell újulnia számunkra annak a jelenetnek, amikor Jézus találkozik két első tanítványával. Jó, ha újból elolvassuk ezt a részt (Jn 1,35-39).

A két ember nyomába szegődik a Jordán mentén. Jézus hozzájuk fordul és megkérdi: *„Kit kerestek?"* Válaszuk egyenesen tör a célra: *„Hol lakol?"*

A Mester egészen egyszerűen felel: *„Jöjjetek, lássátok."*

Ez a tapasztalati találkozás: Jézusban találják meg a választ keresésükre. A kiáltás, amely kitör belőlük: „Megtaláltuk a Messiást", az öröm egész világát tárja fel. Egy zsidó száján ez azt jelentette: népünk reménysége valóra vált, az Isten és Izrael közötti szövetség beteljesedett. Megtaláltuk Azt, akit keresett a lelkünk.

Ez minden egyes keresztényre is áll: minden keresztényt jellemzi, hogy:

- találkozott útján Jézussal,
- fölfedezte arcát,
- fölismerte hangját,
- hallotta, hogy Jézus nevén szólítja és hívja, hogy meghitt viszonyba lépjen Vele.

Az ilyen találkozás általában fokozatos, nem pedig egy nap műve. Jézus jó sokáig hagyta maga mögött jönni a tanítványokat, anélkül, hogy megfordult volna. De ott volt már az útjukon is. A tanítványok története a mienk is.

Befogadás

Végül a keresztény olyan ember, aki a **vízzel** és **Szentlélekkel keresztelő** Jézus Krisztussal találkozott.

Először is fontos meghatároznunk a viszonyt Krisztus és a Szentlélek között. A személyek különbözők, de feloldhatatlan kötelék kapcsolja egybe őket. Maga a „Krisztus" név ezt jelenti: „a Lélek fölkentje". Jézus egész élete mutatja, hogy jelen van benne a Lélek. Az ragyog fel a jordáni keresztségnél, mikor galamb képében száll le rá. Az verődik át élete döntő óráiban: a Lélek vezeti a pusztába, tölti el ujjongó örömmel az imádságban, az ő műve, hogy elfogadja és végrehajtja a megváltást.

A feltámadás után Szent Pál azt mondja majd, hogy Krisztus „éltető Lélek" lett értünk, annyira egy a Lélek

küldetése Jézusával. Egyházát a Lélekben, a Lélek által és a Lélekkel irányítja, mint kifejezetten megígérte.

Amikor a keresztény a keresztség által Krisztus misztériumának részesévé válik, egyszerre kapcsolódik halálának és feltámadásának titkába, és ez által a Lélek kiáradásába. Vízzel keresztelik meg az újjászületés jelképeként, de ugyanakkor az éltető Lélekkel is.

A keresztség új, jelen idejű pünkösd a megkeresztelt számára. Mi hajlandók vagyunk úgy olvasni az Apostolok Cselekedeteit, mint ahogy valaki egy érdekes, szenzációs riportot olvas. Látjuk, hogyan működik a Szentlélek az első keresztény közösségekben, jelek és csodák bőségében, sokféle ajándékot és karizmát osztogatva. De múltba helyezve olvassuk ezeket a tényeket, mintha egy archívumban járnánk. Nehezen hisszük el, hogy a Léleknek ezek a megnyilvánulásai túlemelkednek időn és téren, és ma is időszerűek. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy a pünkösd misztériuma folytatódik, hogy Isten – mint Szent Pál mondja – nem bánja meg adományait. Valóban: Isten elgondolásának belső jellemzője a következetes folytonosság. Nem zökkenőkkel halad, nem kezdi mindig újra. „Hűséges tanúnk" van az égben: útjai kiszámíthatatlanok, sokfélék, gyakran elképesztőek, mégis megőrzik határozott és állandó irányukat. Ha az isteni cselekvés most leírt törvényének világánál szemléljük a bibliai jeleneteket, akkor rájövünk, hogy ezek nem folytatás nélküli elbeszélések, holnaptalan ténytöredékek. A palesztinai keretbe illeszkedő, korának jegyeit viselő történeten keresztül a hit kinyilvánítja nekünk Isten cselekvésének minden időkre érvényes titkát.

Valóban: megtérés, keresztség, találkozás Jézussal, mint Úrral és Megváltóval és a Lélek vétele egyetlen egészet alkot. A hagyomány ezt keresztény beavatásnak, megvilágosodásnak, új életbe lépésnek mondja. Mindegyik szó alkalmas az egész folyamat jelölésére.

II. A mai keresztény: eszmény és valóság

Hosszabban vizsgáltuk az eredeti keresztény embert, bár tudjuk, hogy az eszmény soha nem valósult meg teljesen idelenn, és a Szentlélek nem köti magát szabályokhoz. De meg kellett tennünk, hogy kibontsuk a hiteles kereszténység képét. Most azonban realista szemmel le kell mérnünk azt is: milyen fokban élik a kereszténységet azok a keresztények, akikkel ma, húsz évszázados evangelizáció után találkozunk.

Elzarándokoltunk a forrásokhoz, megrajzoltuk a kezdet keresztényének képét, a „megtért" emberét, aki elfogadta Jézus mélységes, személyes misztériumát és nyitott a Léleknek. Lehetetlen, hogy ne üssön szíven a nagyon is gyakori ellentét a kétféle keresztény között: akit Péter jellemez pünkösd másnapján, és akit mi látunk – akik mi vagyunk – most a második évezred végén. Ha azt kívánjuk, hogy az egyházi megújulás megvalósuljon, akkor tudatára kell ébrednünk ennek: mert az Egyház az lesz, ami a tagjai, sem több, sem kevesebb. A közösségi megújulás az Egyházban mindenekelőtt a közösség összetevő elemeitől, építőköveitől: a mai keresztényektől függ.

Elemezzük hát a lehető legtárgyilagosabban a valóságos helyzetet. Kiről és miről beszélünk a mai keresztényről szólva?

Megkérdőjelezett egyenlőség

A kereszténynek nevezett századokban általánosan elfogadott tény volt, hogy a keresztény mindenekelőtt „gyakorló", vagyis felismerhető vasárnapi szentmiselátogatásáról és a szentségekhez járulásáról. Ezt az egyenlőséget senki sem vonta kétségbe: aki gyakorolja vallását, az hisz, aki hisz, az gyakorolja vallását. A hitet külső megnyilvánulása után ítélték meg, amit a vallásgyakorlat képviselt.

Csakhogy a szociológiai kutatások és kísérletek nyers realizmussal feltárták, hogy meg kell kérdőjelezni lelkipásztorkodásunknak ezt az ingyenes föltételezését. A szekularizáció szele megrázta a fákat, s olyan ágak váltak le, amelyek elevennek, dúsnak látszottak. A vallásgyakorlat mindenütt erősen megcsökkent, főleg a fiatalok között. Nem csupán mennyiségi jelenséggel állunk szemben, hanem minőségi problémával is. Milyen volt hát a keresztények „minősége", életbeli hitelessége?

Egy francia katolikusok közt végzett újabb véleménykutatás feltár néhány tünetet:

- 95% azt akarja, hogy legyenek templomok, bár nagyrészük nem jár templomba;
- 88% kívánja, hogy gyermekeik meg legyenek keresztelve;
- de több mint fele nem ismeri el Jézus Krisztust;
- kétharmada nem hisz feltámadásában.

Ezek az adatok kegyetlen világosságot vetnek a tényleges helyzetre.

A francia püspök, akitől az adatokat kölcsönzöm, így folytatta elemzését:

„Elszánjuk-e valaha magunkat, hogy levonjuk ezeknek a kutatásoknak logikus következményeit? Vagy pedig tovább is kiszolgáltatjuk a szentségeket azoknak, akiknek nincs hitük, esküvői és temetési miséket mondunk abban a tudatban, hogy unatkozó vagy gúnyolódó hallgatóság gyűlik össze? (Úgy beszélek itt a szentmiséről, mint a hit tetőpontjáról, nem pedig mint igeliturgiáról, ami jól összeállítva, a hitoktatás eszköze lehet.) »Sancia sanctis! Azoknak nyújtsuk Isten dolgait, akik hisznek.« A szentségeket azoknak, akik hisznek, vagy igazán haladnak a hit felé.

Bátran le kell számolnunk az illúziókkal. Megtartottuk a II. Vatikáni zsinatot abban a hitben, hogy minden keresztény magától értetődően missziós hivatást tölt be. Csakhogy ehhez az kellene, hogy előbb hívő legyen. A zsinat után várt megújulás késlekedése, a »gyakorló keresztények« szétszéledése, a prófétálás vadorzóinak gombamódra való szaporodása, a nosztalgikus sóhajtozás a biztonságot adó kereszténység után – mindez csak azzal magyarázható, hogy ártatlanul azt hittük: mindenki elfogadta és éli az alapvető keresztény üzenetet (a »kérügmát«): »Hiszek Jézus Krisztusban, Isten Fiában, a Megváltóban.« Pedig csak egyesek fogadták el." (Msgr. G. Huyghe: *Eglise d'Arras*, n. 2. 1973)

Ha a keresztény eredeti képét összehasonlítom sok inkább névleges, mint valóságos keresztény képével, az ellentét szembeötlő, és csakugyan fölveti az egész Egyház megújulásának gyökeres kérdését. A Zsinat lelkipásztori zsinat volt, vagyis az Egyházat kívül-belül a mai idők szükségleteihez akarta alkalmazni. Abból a hipotézisből indult ki, hogy az Egyhâz hiteles, vagy legalábbis erre törekvő keresztényekből áll. Ámde a tények arra kényszerítenek, hogy kérdésesnek tartsuk ezt a kezdeti föltételezést. Hát akkor kiről-miről beszélünk, amikor a keresztényről van szó?

Kínos kérdés: általában hívők-e ma igazán a keresztények, személyes, elkötelezett, hathatós hittel?

Sokfelől hozzáláttunk az Egyház struktúráinak felülvizsgálatához és átalakításához. Erre szükség volt, és a vállalkozás még messze áll a befejezéstől. De ma maguk a hit alapjai vitatottak. Pedig az Egyháznak csak Krisztusban van értelme, Krisztusnak csak akkor van értelme, ha Ő Isten egyszülött Fia, Istennek pedig csak ha személyes és élő Isten. És sajnos mindez csupa problémává vált.

Sokak hite alapjaiban van aláaknázva. Újból föl kell fedezniük a keresztény üzenet magvát. Nagy méretekben „szakramentalizáltunk", de nem eléggé „evangelizáltunk". Ez a hiányosság főként egyes világrészekben szembetűnő, mondjuk Latin-Amerikában. De mindenütt meglátszik, ahol a keresztények nem élnek hitük logikája szerint.

Belső ellentéteink a konzervatív és progresszív beállítottságúak között elhalványulnak e sürgető feladat előtt. Újra meg kell találnunk a keresztény ember sajátosságát. Nem az a küldetésünk, hagy megítéljük az embereket, hanem hogy hiánytalanul fenntartsuk a keresztény eszményt. Hitelesen kell bemutatnunk az Evangéliumot, kinyilvánítanunk a világnak az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, valamint hogy mit követel Isten attól, aki az Ő nevére hivatkozik az emberek előtt.

Ösztönöznünk kell a kereszténye ket, hogy szünet nélkül élőbb tudatára ébredjenek hitüknek, mindig személyesebben ragaszkodjanak Istenhez. Egyrészüket segítenünk kell, hogy a többé-kevésbé társadalmi jellegű kereszténységből megtalálják az utat a teljes kereszténységhez. Az örökölt, főleg születésen és nevelésen alapuló kereszténységnek is önként választott kereszténységgé kell válnia, személyes, tudatosan meghozott döntés alapján.

Már Tertullianus kifejezte ezt: „Fiunt, non nascuntur christiani" – kereszténynek nem születünk, hanem keresztények leszünk.

Suenens bíboros

— FOLYTATJUK. —

A BÖJTÖLÉS
MEGÚJULÁS ÉS ELMÉLYÜLÉS

II/2. rész

Gyakran túl kevés egyedül az ima a hitetlen ember meggyőzéséhez. Ha nem érezzük a mi létező valóságunkat és igazságunkat, akkor tud az ima valóban üresjárattá válni. A böjtnek el kell engem vinnie határaimhoz, melyben én magamat saját lezártságomban tudom érezni. A hit egy esély a túléléshez itt és az örökkévalóságban.

A hitben való növekedésből tudjuk, hogy itt élet van, és hogy élni fogunk a halálon túl is. Mi tehát a mi irányultságunk, miért akarunk szegények lenni? Ez a szegénység csak egy állomás az utunkon. Emberi létezésünk igazságára akarunk eljutni, ami továbbvezet bennünket az imában, továbbserkent Isten felé, azért, hogy utunkon ne kételkedve kérdezzük: „Ki vagyok én ott, ahol én semmi sem vagyok? Milyen értelme van az életemnek?" Ez az igazság Isten fényében, ami segít bennünket, embereket, Istennel és az emberekkel élni és az örökkévalót elérni.

Egy ember mesélte nekem, hogy egyszerűen szolidaritásból a feleségével és gyermekeivel elkezdett böjtölni és így egész váratlanul tapasztalatot szerzett az imával. Nevetve mondta: „Amikor elkezdtem böjtölni, láttam, hogy imám szétszórt – és gyakran volt szétszórt –, de sohasem esett meg velem, hogy szétszórtan böjtöltem volna. Egész nap tudtam, hogy böjtölök. Erre önmagamnak volt szüksége. Azután, mint a villám ért a felismerés: Nézd, te imádkozol, és egyáltalán nem gondolsz az imára." Tehát a böjtre ennek az embernek azért volt szüksége, hogy intenzívebb imába kezdjen. A következő felismerés, amikor mise közben a Miatyánkot imádkozta azoknál a szavaknál: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek", ismét mint egy villám jött: „Ember, te itt imádkozol, és már tíz éve konfliktusban élsz egyik testvéreddel. De hogyan tudod ezt tenni?"

Azt mondta, odamenne egyszerűen mise után a testvéréhez, és egy örökség miatti veszekedésüket tisztázniuk kellene. A családban újranyert békét semmi áron nem akarná többé elveszíteni. Gyakran hatalmas szavakat használunk, a legnagyobbakat, és azután a munkánknál hiányzik a béke és hiteltelenné válunk. Mit jelentenek a szavak, ha az életben semmi sem változik? Itt látjuk, hogyan tud a böjt lépésről-lépésre az igazságra vezetni.

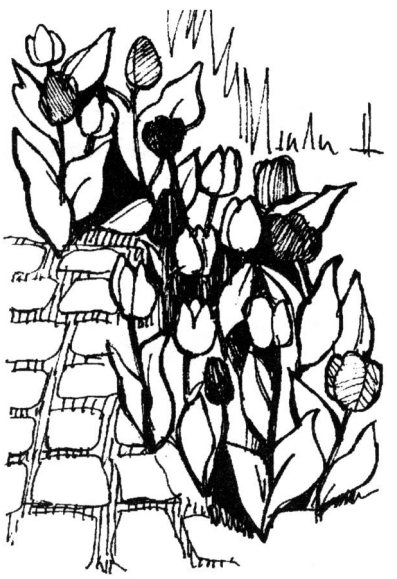
Itt a hitnek apokaliptikus dimenziója van, a böjtnek is. Ha egy nap kenyérrel és vízzel élek és minden mást elhagyok egy napra, így ez a hit fényében azt jelenti: megfordulok és várok az Uramra. Mert testem és lelkem teljesen elfordul azáltal, hogy oly sok napon át egészen az anyagiakhoz kapcsolva élek, teljesen röghöz kötötten. Pontosan az ellenkezője történik vallásos értelemben: Istenhez fordulok, abba az irányba, ahonnan az én Uram jön. Sokan mondják: „Én hiszek", de a valóságban csak azt tudják, hogy Isten létezik. Saját hitükhöz tapadva maradnak. Egész tudatosan mondom ezt a szót, tapadva. Miközben hisznek, ahogy hisznek, ételhez, italhoz, pénzhez és gyönyörhöz, saját önzésükhöz tapadva maradnak. Ha valaki, miként Jézus hasonlatában áll, azt mondaná: „Hagyj fel mindennel, jön az Úr!" – mit tennének? Legnagyobb valószínűséggel nem tudnának elválni ezektől az anyagi dolgoktól. A böjt segít a lelkemben felkészülni arra, hogy egész egzisztenciámmal válaszoljak az Ő jövetelére. A böjt ezen új apokaliptikus dimenzióból ad a hívőnek.

Gyakran összekötjük a böjttel, a világ éhezőiért való lemondást is. Amikor a böjt szónál azonnal lemondásra gondolunk, így jogos alapja kell legyen. Amikor ellenben a böjtben esélyt látunk a kenyérrel, mint az Élet szimbólumával, és a vízzel, mint a megtisztulás szimbólumával való élésre, így ennek a böjtnek lényege sokkal mélyebben van az emberi lélekben, mint egy lemondás. Ha valaki az imát úgy tekinti, mint lemondást a szabadidejéről, akkor nem érti meg az imát, vagy nem adja meg neki azt a mély értéket, amivel rendelkezik. Az ima nem lemondás a szabadidőről, hanem vesszük az Istentől kapott időt és imában éljük meg. Nem azért van, hogy valamiről lemondjunk, hanem saját értékéért az életben. Az egyházatyák azt mondták, hogy a böjt a test imája.

A böjtöt gyakran egyenlővé teszik az alamizsna osztással. Ha az ember a böjtöt csak így nézné, akkor a szegény soha nem tudna böjtölni, mivel semmije sincs, amit odaadhatna. Böjtölni az élet értelmében kenyérrel kellene szegénynek és gazdagnak. A böjtből kiindulva alkalmasint a lemondáshoz tudunk eljutni. Amikor

például észreveszem, hogy túl sokat dohányzom, akkor – böjtként – le tudok mondani róla. Az idő egy részéről is lemondhatok, amikor különben a tévé előtt ülnék, és oda tudom adni egy betegnek vagy magányos embernek. Ha egy szegény böjtöl, talán tudatos lesz számára, hogy szegénységében agresszív és erről az agresszivitásról kell lemondania. A gazdag talán be fogja látni, hogy sok mindenre nincs olyan sürgősen szüksége, mint ahogy gondolta, és meg fog tanulni lemondani arról.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy a böjt mélyebben van az ember lelkében, mint a lemondás. Vannak szentek, akiknek talán egyáltalán nem volt bűnük és vétkük, mégis szükségük volt a böjtre, mert ez egy atmoszférát teremtett, melyben Isten arcát jobban tudták keresni. A megtérés, mint a bűnről való lemondás útja, itt elkötelezi magát a böjttel. Egy szent el tud jutni egy pontig, ahol objektíve többé nem követ el bűnt, és itt kezdődik a megtérés pozitív dimenziója, a keresés Isten arca után, ami a végtelenbe vezet bennünket. Az ember minél inkább keres és sejt, annál inkább fog böjtölni, és Isten arcát mindig közelebb tapasztalja meg. Böjt és ima két valóság, melyek közelebb visznek bennünket Istenhez, tehát sohasem tudjuk és soha nem is kell abbahagynunk.

Ezzel a belső átadással meg fogjuk tanulni, hogy a böjt értelmét egyre mélyebben fogjuk fel, és valóban egy pozitív lemondást, egy igazi ajándékot fogunk találni. Könnyebben fogjuk látni és érezni azt, ami a másiknak hiányzik, és hogy miként tudunk neki segíteni.

Statisztikák mutatják, hogy több mint 8 millió ember éhezik a világban, és sokan éhenhalnak közülük.

Hiszem, hogy az Istenanyának fel kellett bennünket szólítani a böjtre, hogy megtanuljunk együttérezni a valóban éhezőkkel és szükséget szenvedőkkel, és azután szeretettel megajándékozhassuk őket. A böjt így szolgál az ember szeretetének is. Ha az egoizmusomba, a lét iránti nem-érdeklődésembe, vagy csak a bírni akarásomba vagyok befalazva, nem tudok érezni semmi mást. Bennük nem az embert, hanem egy tárgyat látok, akire szükségem van, vagy aki velem szemben, mint konkurencia áll. Ebből adódnak a konfliktusaink és harcaink, mert mi túl keveset osztunk meg egymással, s magunkat és felebarátainkat sem látjuk jól. Önmagunkat látni és megismerni, úgy hiszem, csak a böjt által lehet. A böjt nagyon magával hozza fizikai és lelki gyógyulásunkat és úgy gondolom, hogy minden ember tud böjtölni. Ausztriában is sok túlsúlyos szívbeteg böjtkúrát tart. Egy beteg azt mondta: „Mint laikus mondhatom, hogy a túlsúly, amit éjjel-nappal mint egy hátizsákot magammal hordok, terheli a szívemet. A böjt által segítek a szervezetemnek, hogy megőrizze egészséges ritmusát, és érezni kezdem, valójában mennyi ételre is van szükségem. A böjt jó a pszichikai jóérzésemhez is és a munkában való kitartáshoz."

De ha szervezetem vak marad és túl sokat eszem és iszom, megromlik az egészségem s rövidül az életem. Minden normálisan egészséges embernek vannak tartalékai, és jó ezeket a tartalékokat felhasználni, és jó böjtölni. (Természetesen, ha valaki, testileg beteg, csak az orvos tanácsára böjtölhet.)

Ha testünk könnyű, ha nem nyomja a túlsúly, idegeink kevésbé feszültek és lelkileg is a béke felé vezető úton haladunk. Jól érezzük magunkat és az idegesség és sok belső feszültség teljesen elmarad. Ha így jócselekedettel készítem elő testemet a lélek számára, egy bázist kapok a lélek valódi higiéniájához. A böjtölés egy másik síkja a szellemi, lelki, a böjt síkja imában és a szeretetben. Januárban mondta az Istenanya egyik üzenetben, figyelnünk kell arra, hogy az Ő képe növekedjék bennünk és ne a sátáné. Itt tud a böjt döntően segíteni bennünket. Képével, azt hiszem, az engedelmesség erényeit, Isten iránti szeretetet, az embereket és az egyszerűséget gondolta Mária. Ha böjtölünk, felnövünk az Ő képéhez, mindenekelőtt egyszerűségben.

Egy lányra gondolok itt, aki mint utaskísérő jött Medjugorjébe, és csak azért hallgatta az információkat, hogy idejét agyonüsse. De amikor másodszor jött, megragadta valami belülről. Böjtölni és imádkozni kezdett. Egyik nap kinyitotta szekrényét és világossá vált számára: „Ilyen sok ruhára nincs szükségem! Évente egyszer-kétszer hordom őket és oly sok ember van, akinek nagyon kevés van." Örömmel tudott ajándékozni, s azután éppen olyan jól öltözködött, mint korábban.

Egyik nap a tükör előtt állt és szépítette magát. Egyszerre észrevette, hogy túl sok időt vesztegetett ezzel, hogy ezt az időt imára cserélhetné fel. Hirtelen le tudott mondani a sminkről és ékszerről, amire szintén sok pénzt adott ki. Azt mondta nekem, hogy mint leány, nem a szépségéről mondott le, hanem mint korábban, most is szépnek érezte magát. Sokan állították, hogy

most több természetesség sugárzik az arcáról. Ismerem ezt a lányt és azt hiszem, hogy Mária képe egyre tovább növekszik benne az egyszerűségben, és az emberek iránti nyíltságban. Gondolom, ez a legjobb út egy leány számára, hogy előkészítse magát egy családnak arra az időre, amikor asszony és anya lesz.

A böjtön keresztül valóban fel tudjuk fedezni, milyen szépek vagyunk belül, és külsőleg milyen széppé alkotott bennünket Isten. Egész nyugodtan belenőhetünk az egyszerűségbe. Időt és pénzt takaríthatunk meg az imára, a lelki higiéniára, illetve másokat is segíthetünk anyagilag.

Az Istenanya nem a szépség ellen van és én sem, de ha készen vagyunk, hogy olyan sok mindent tegyünk a külső szépségért, akkor készen kell lennünk arra is, hogy belső szépségünkért tegyünk valamit. Az Istenanya nem kér tőlünk semmi újat.

A jelenések egyszerűen csak azért vannak, hogy feladatainkra figyelmeztessenek és egyik ezek közül a böjt. Jézus mondta, hogy tanítványai is böjtölni fognak, ha a vőlegény nincs már ott. Komolyan meg kell mondanunk, hogy takaréklángra állítottuk a böjtöt, évente csak két napra. Ezeken a napokon is azonban a húst gyakran egy jobb hal pótolja. Így valóban elveszítettük a böjt jelentésének értelmét.

A medjugorjei események különlegessége, hogy felhívja figyelmünket a bibliai próféták felszólítására, amelyben ők, különösen a krízis időszakokban böjtre és imára szólítottak fel bennünket, hogy ezáltal a katasztrófákat elkerüljük. Mária a próféták királynője, maga is próféta és különös módon a Szentlélek hordozója. Nem tudott mást tenni ezekben a nehéz időkben, melyekben sok katasztrófa lehetséges, bátorságot adott újból a böjtöléshez. Ő, mint az egyház anyja, felújítja az egyház régi gyakorlatát, amelyben a böjtnek nagy értéket tulajdonított és megfelelő helyére tette. Szerdánként és péntekenként böjtölést kért. Különösen az ortodox egyház gyakorolta mindig a böjtöt. Itt nem akarjuk most feltenni a kérdést, hogy a keresztény öntudatból miért tűnt el oly nagyon a böjt, hanem meg akarjuk újítani magunkat és tenni valamit, hogy ennek a régi hívásnak, valamint a keresztény fejlődés alapkövetelményeinek eleget tudjunk tenni.

Dr. Slavko Barbaric OFM

VÁRAKOZÁS

Mi keresztények, tudjuk, hogy mit jelent a „várakozás". Az egyházi év elején a Megtestesülésre várunk és készülünk fel. Tavasszal a szent negyven nap – nagyböjt – során pedig Megváltásunk szent ünnepére készítjük fel lelkünket. Mindkét várakozásban benne van a **bizonyosság**: eljön, amire várunk. Csak rajtunk múlik, hogy felkészülésünk elegendőnek bizonyul-e.

Más szempontból bizonyult várakozásteli időszaknak az elmúlt 8 és fél év. S bár sokan biztosak voltunk abban, hogy várakozásunk nem hiábavaló: nem tudhattuk, meddig kell kitartanunk. Mégis töretlenül vártunk és imádkoztunk: ne tartson soká.

A várakozás 1995 őszén kezdődött egy, az „Osservatore Romano"-ban megjelent, szerencsétlen sorsú „közlemény"-nyel, mely **Vassula Rydennel** és az **„Igaz Élet Istenben"** üzenetekkel (Jézus beszélgetései Vassulával) foglalkozott. A cikk óvatosságra intett és nem ítélkezett, ám mégis sokan úgy értelmezték, mintha valamiféle „index"-re kerültek volna ezen írások.

Mi azonban bíztunk abban, hogy az igazság végül győz: a félreértések tisztázódhatnak. Hiszen az Úr szemében ezer esztendő annyi, mint egy nap... És valóban: időközben a Hittani Kongregáció behatóan foglalkozni kezdett az „Igaz Élet Istenben" üzenetekkel (ugyanis az 1995-ös írás bármiféle vizsgálat nélkül született), s 2004 elején, a Vassula írásainak XIV. kötetében végre megjelenhetnek a Kongregáció Vassulához intézett kérdései és Vassula ezekre adott válaszai. (Megtalálhatók rövidítve az újság 16. oldalán.)

A Végtelen Isten szeretete nem múlik, nem csökken. Ma is szólít, ma is hív. Találkozhatunk Vele a Szentáldozásban, elgyönyörködhetünk üzeneteiben, csodálhatjuk igazságosságát felülmúló irgalmát.

És elkezdhetjük végre, vagy folytathatjuk komolyabban igaz életünket Istenben.

Tibély András

Új Húsvét után Új Pünkösd

Az Élet és lélek sebeinek gyógyulása lelkigyakorlat Margaritha nővérrel

Az eredményeket és hatásokat szavakba önteni szinte lehetetlen. Az egész egy nagy csoda volt, máig tartó hatásaival.

Minden gondosan „egybevágott", hogy feleségemmel – akiről nem igazán gondoltam volna, hogy egyáltalán részt venne velem egy lelkigyakorlaton – „véletlenül" rá tudjunk érni.

Alig pár héttel korábban végeztem el a számomra gyümölcsöző Szentlélek-szemináriumot, amely fogékonnyá tett a Szentlélekre, és a szívemben megkezdte az igazság kimunkálását. Hála érte Urunknak! Inkább feleségem számára kértem az Úrtól, hogy őt és egy másik soproni résztvevő testvérünket gyógyítsa, erősítse meg és ha emellett még számomra is ad némi ajándékot, szépen megköszönöm.

A lelkigyakorlaton általánosságban a Szentlélek munkálkodása, az Úr Jézus cselekvő, gyógyító jelenléte, a testvéri szeretet a lelkigyakorlat részvevői között, egymásra odafigyelés, támogatás, a szervezők figyelmessége, a vezetők tevékenysége bizony az Apostolok Cselekedeteit idézte, ami számomra akkor így vált hitelessé, élővé és igazán fontossá.

Személyes tapasztalataim:

Feleségem alkalmi templomlátogató volt, langyos imaélettel és aktivitással. Előzetes várakozásaimat messze meghaladó derekassággal vett részt a gyakorlaton. A tanúságtételek, az előadások, és a saját tapasztalatok hatására komolyan veszi imaéletét, szűk és tágabb családjában és távolról sem vallásos munkahelyén többször is tanúságot tett tapasztalatairól, megvallja Urát és átalakította életét.

A lelkigyakorlat során két olyan koponyáján lévő nyirokcsomó szívódott fel, amiről néhány nappal korábban az orvosa azt nyilatkozta, hogy mivel csontos részen van, örökre megmarad.

Azután szentségekhez járult. (Korábban éppen csak megkeresztelt evangélikus volt.) Azóta az ő kezdeményezésére még egy alkalommal részt vettünk Margaritha nővér lelkigyakorlatán.

És aztán elment a Szentlélek-szemináriumra is...

A házasságunk és szerelmünk is megtisztult, felfrissült, új életet, új lendületet kapott az Úrban, a lelkigyakorlatnak köszönhetően.

Saját bőrömön tapasztaltam:

A harmadik napi hajnali áhítatom közben Margaritha nővér képét láttam lelkemben megjelenni, és beszélgetni kezdtem vele németül lelki problémáimról. Ez eléggé meglepett... Egyszer csak egy fénylő keresztet láttam megjelenni, majd úgy éreztem, hogy lelki ráncaim kisimultak. Úgy gondoltam, hogy ilyen módon éltem meg a gyógyulást, és erről több társamnak és az egyik tolmácsnak is említést tettem.

Két nappal később, bár a minden napra húzott igekártyánk mindkettőnk részére mindig találó volt, az aznap reggelinek az utalását nem értettem. (Ozeás prófétán át az Úr igazság esőjének hullatását ígérte, ami tudvalevően szabaddá tesz...)

A nővér előadása és a következő csoportos dicsőítő ima viszont rádöbbentett és meg is szabadított keleti sportokkal és gondolkozással, bűnös előéletemmel kapcsolatos számos – számomra rejtett – rendkívül kártékony megkötözöttségemtől. Bizony hitbeli alapjaim hiányosságai jó táptalajt jelentettek a gonosz százféle támadásának.

Elhittem, hogy az igazság nincs meg teljesen Egyházunkban, mert vagy nem ismerik, vagy mert eltitkolják (én szegény...) és különféle pótlékokkal, most már látom bűnös módon éltem. Keleti meditációval pótoltam lelkem emelkedettségi igényét (mindezt a hajnali zsolozsma előtt), energiagyűjtő jógagyakorlatokkal akartam megszerezni a napomhoz szükséges erőt, ezoterikus kövekkel a „szükséges" szellemi hatásokat.

A szinkretizmus, a New Age, az ezoterika teljesen megfertőzött eddigre, és ez szerintem addigi vélekedésem szerint jó is volt így. Mindenre vevő voltam.

A New Age csapdája teljesen relativizálta számomra az Egyház tanítását, a papi tekintélyt, a Szentírás megbízhatóságát. Egybemosta a különböző vallásokat és legfeljebb kulturális-történelmi különbségként láttatta, teljesen egyenlőként Jézust és más „vallásalapítókat". Vagy az ősi tudás, vagy a modern tudomány köntösét használta fel, egyébként „működő" vagy leg-

alább annak látszó, eredményeket produkáló nézetek megismerésére, elfogadására.

Az ártatlanság köntösében jelentkezett és mutatkozott, békét, erőt, szeretetet, „igazi" istenismeretet, mélyebb tudást ígérve. Gyakran épített arra, hogy bizonyos szentek például Pió atya is így vagy amúgy tett, avagy Jézus is reikis beavatás alapján gyógyított.

Valószerűtlenül hangzik, de az az igazság, hogy a New Age süketté, vakká tett az igazságra és egyre mélyebben csalogatott be a mocsárba és egyre fogékonyabbá tett a gonosz szellemvilágra. Érdeklődésemet és hiszékenységemet egyre inkább fokozta.

Jellemző példa, hogy egyszer kaptam egy ezoterikus követ, ami például erőt ad, s amikor átvettem, többé nem igazán bírtam járni nélküle, viszont egyre inkább gyűjteni kezdtem más áldásos hatású köveket is. A végén már 17 különböző kővel a zsebemben szaladgáltam szüntelenül, úgy, hogy el se bírtam képzelni az életemet nélkülük.

Hajnalban keltem, naponta négykor és ha tehettem füstölőt gyújtottam (a család őszinte bánatára), és csak a hajnali keleti meditációm után zsolozsmáztam és éltem hagyományos katolikus életem.

Amikor a meditáció kapcsán érdeklődtem egy szentlelkes paptól, visszakérdezett: „Csak nem vagy valami zen buddhista, mert azoknak nincs helye közöttünk?" Megharagudtam rá és begyöpösödöttnek tartottam.

Erőt és egészséget tibeti jógából szándékoztam gyűjteni. Szepes Mária, Hamvas Béla és C. G. Jung szellemiségéből egyre többet merítettem. A „Természetgyógyász Magazin", az „Elixír Magazin" és az „Édesvíz kiadó" könyvei voltak kedvenc olvasmányaim.

Nem vettem észre, hogy az ezoterika ártatlan neve alatt okkultizmus leselkedik rám. Elég volt az, hogy a tudatalatti – tudományosan megalapozott – tevékenységére hivatkozzanak ahhoz, hogy akár a Tarot (jós) kártya, vagy a ji ching is elfogadható legyen számomra.

Egyre inkább vak lettem, és egyre süketebb Isten szavára, Igéjére, miközben egyre inkább vágyakoztam utána és az Ő igazsága után.

Ezt azonban már csak valamilyen kiérdemléssel, beavatással vagy mágikus rituáléval bírtam elképzelni.

Amikor pedig nevén nevezték a tevékenységek tilos vagy veszélyes voltát, akkor ezt vagy meg se halottam, vagy vadul, ellentmondást nem tűrően bizonygattam igazamat.

Felsorolni is lehetetlen, mi mindent el nem hittem, miközben magamat jó katolikusnak gondoltam mindezek mellett.

Annyi legyen jellemzésként elég, hogy a döntő munkát a Szentlélek vitte végbe, miközben saját magamtól 3 nap alatt végeztem 4 mély szentgyónást.

Megrázó volt szembenézni a szennyel és a megelevenedő Igazsággal. Micsoda megtapasztalás volt, hogy Jézus mindenre válasz, mindenre elég önmagában! Megismerhettem az Ő nagy jóvoltából, hogy hű és igaz az Úr!

A Jézus Szentséges Szíve nagykilenced vége felé tartottam – a lelkigyakorlatot pedig a nagykanizsai Jézus szíve templom szervezte. Akinek füle van hallja meg! **Áldott legyen Jézus Szent Szíve!** Minden ígéretét valóban megtartja! Mind a Szentlélek-szeminárium, mind a gyógyulási lelkigyakorlat beleesett nagykilencedem időszakába.

Két testi gyógyulást értem meg, amiből azt kiemelném, hogy 8 éve csontszáraz volt a szemem, nem volt könnyem, orvosok különböző műkönny-cseppekkel próbáltak kevés sikerrel segíteni ezen az egyébként fájdalmas és nehézkes nézést/olvasást eredményező nyavalyán.

Nemcsak visszanyertem könnyeimet, hanem a könnyek ajándékát is megkaptam.

A Szentlélek Úristen pedig küldetést adott és elhalmozott ajándékaival.

A családi és ismerősi környezetnek feltűnt, hogy felöltöttem az új Embert. Magam pedig érezni kezdtem, tapasztaltam a Lélek szédítő erejét és lobogását, a Szűzanya pártfogását és vezető kezét.

Amit tanultam, aktívan és gyümölcsözően igyekszem használni, és örömmel adni tovább.

Számomra a Lélek-szeminárium új Húsvétot és a „Lélek sebeinek gyógyulása" lelkigyakorlat Új Pünkösdöt hozott. Fellobbant a perzselő láng az otthonomban és a környezetemben.

Áldassék érte az Úr neve!

Azóta pedig Margaritha nővér, John atya és Miklós atya missziója kiemelten szerepel napi imaszándékomban.

Dicsőség és hála Istennek! Él és szeret minket az Úr!

N.M., Sopron

A Szentlélek megújítja szívünket a dicsőítésben!

(Az Isten-dicséret Isten jelenlétének felismeréséből születik. Először fel kell ismernünk, hol vagyunk, kihez szólunk, rá kell csodálkozni Isten végtelen jóságára, hatalmára és irgalmára. Ezután tudjuk dicsérni Őt. – Szerk. megj.)

A 100. zsoltárban találjuk azt az isteni tervet, ahogyan beléphetünk Isten jelenlétébe. Sajnos túl gyakran a zsoltár 4. versénél kezdjük az 1. és 2. vers helyett, mert mielőtt *„bemennénk a kapukon hálaadással"* előtte *„szolgáljunk az Úrnak örvendezéssel és menjünk Eléje vigassággal"* (Zsolt 100,1-2).

Ez nem esett nehezükre az izraelitáknak, hiszen hozzá voltak szokva, hogy a Jeruzsálembe vezető úton énekeljenek, amikor felmentek az előírt ünnepekre. Ezeket az énekeket „zarándok zsoltároknak" vagy „grádicsok (lépcsők) énekeinek" is nevezték (Zsolt 120-134), amelyeket akkor énekeltek, amikor közeledtek a Szent Városhoz. Ezek az énekek emlékeztették a zarándokokat útjuk céljára, hitüket megerősítette az Úrban, az ő Istenükben és meghitt közösség jött létre köztük. A „grádicsok éneke" az ember nyomorúságával kezdődik – *„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam"* (Zsolt 120,1) és a szentélyben végződik, ahol Istent dicsőítik (Zsolt 134,2). Hosszú bizony az út az ember nyomorúságától az isteni jelenlétig, talán éppen ezért énekeltek 15 éneket.

A Biblia felől szemlélve azonban az ének eszköz arra, hogy kifejezést adjon dicsőítésünknek, imádatunknak. Segít bennünket abban, hogy a hétköznapok gondjait magunk mögött hagyjuk és belépjünk Isten jelenlétébe. Ez mindenesetre nem automatikusan történik. Az éneklés egyrészt hitben összekötheti a szívünket és Isten iránti szeretetünknek közös kifejezést ad, másrészt viszont holtvágányra terelheti az egész istentiszteletet és megbéníthatja a legnagyobb dicsőítő buzgóságot is.

Nagy a különbség, amikor egy embertömeg terv és cél nélkül kószál az utcán vagy egységben halad előre. Az éneklés hasonlóképpen céltalan tevékenységgé válhat, vagy konkrét cél felé vezethet. Az előző esetben bizonyos érzelmi oldódást és lelki reakciót válthat ki, a konkrét cél felé haladva pedig Isten jelenlétébe vezetheti az embereket és így a dicsőítés tapasztalatába.

Majdnem minden zenész tud **éneket** vezetni, de ahhoz már valami többre van szükség, hogy az **embereket** az énekben vezessük. **Aki másokat a dicsőítésben vezetni akar, magának is dicsőítőnek, imádónak kell lennie.** Azonkívül tudnia kell, hogy **hol van, hová akar** eljutni és **mikor** érkezett meg a célhoz.

1. Ahhoz, hogy az embereket vezethessük, először is az szükséges, hogy **elmozdítsuk őket** onnan, ahol vannak. Az énekvezetőnek érzékelnie kell, hogy szellemileg hol állnak a hallgatók, különben nem ér el semmit, mert csak nagyon kevesen kezdenek el ügetni és utána futni, amikor a menet elkezdődött. A legtöbb istentiszteleten viszonylag egyszerű a jelenlévők szellemi helyzetét meghatározni, mert abból lehet kiindulni, hogy az emberek a hétköznapokból érkeztek az istentiszteletre és nem nagyon sokat foglalkoztak Istennel. Gondolataik még valószínűleg más emberek, ügyes-bajos dolgok és személyes problémáik körül forognak. Elsősorban önmagukkal foglalkoznak.

Ezért tanácsos, ha az énekvezető elsőként olyan éneket énekeltet, amelyben a **személyes élmény** és tanúságtétel jut szóhoz. Sok ének kezdődik így: „Én vagyok..." „Nekem van..." (Például Halleluja énekek, stb. ahol személyes ügyeinket mondja el az ének. Ford. megj.) Így ott érjük el az embereket, ahol vannak, és ez lehetőséget ad nekik arra, hogy az énekelt szöveggel azonosuljanak.

A Szent sátor képével kifejezve, amire a 100. zsoltár is céloz, ez közvetlenül a kerítés előtti tábort jelenti, ami körülvette a sátort. Itt laktak a papok, s bár közel voltak a Szentsátorhoz, mégsem tudták addig imádni Istent, amíg be nem léptek a szentélybe. Így van ez velünk is. Ha az énekvezető arra gondol, hogy olyan énekeket kell énekeltetni, amelyek a személyes állapotról és élményről beszélnek, amíg az emberek a tornácon kívül vannak, ezeket nagyszerűen felhasználhatja arra, hogy szelíden megnyerje az énekesek figyelmét.

2. **Bevezetés a Szentélybe.** Minden istentisztelet bibliailag megalapozott célja a dicsőítés, az imádat, s ezért már a bevezetésben célozni kell arra, hogy a jelenlévőket a dicsőítésbe bevezethessük. Ehhez azonban csak a szentélyben jut hozzá, ahol a Szentlélek megvilágosítása (mécses) az Istennel való közösség (asztal a kenyerekkel) és az Isten imádása (arany illatoltár) lehetővé válik, ami a dicsőítő számára felettébb kellemes és nagy értékű. Az éneklőket tehát a szentélybe kell vezetnünk, ahol tudatára ébrednek Isten jelenlétének. De mivel nem egy lépés vezet a tornáctól a szentélyig, ezért nem szabad a kezdeti, személyes tapasz-

talatokról szóló énekekről azonnal átváltani olyanokra, amelyeknek a témája Isten nagysága.

„Menjetek be kapuin hálaadással..." (Zsolt 100,4) – szólít fel bennünket a zsoltár írója. Az embereket nem szabad tartósan a papok táborában hagyni, hanem egészen lassan és óvatosan, lépésről lépésre be kell vonni őket Isten jelenlétébe. Zsoltárunk három vagy négy ilyen lépést nevez meg és ezek közül az **első** a hálaadás. Az emberek nyugodtan énekelhetnek bizonyságtétel tartalmú énekeket, amíg a szükséges, lélekben való egységet el nem érték. Amikor aztán a kapukon bevonulunk a tornácba, olyan énekeket kell énekelnünk, amelyek a figyelmet a világi dolgokról az isteni dolgokra irányítják, így most van helye a hálaadó énekeknek és kórusoknak.

Arról van itt szó, hogy az embereket annak tudatából, hogy rajtuk és velük mi történt (bizonyságtétel), elsegít annak szemléléséig, aki mindezt rajtuk és értük megcselekedte (hálaadás). A tornácba bevonulás a keleti kapun vidám lélekkel történjen, mert a hálaadáshoz nem illik semmilyen szomorú vagy negatív kifejezés. Amikor a hálaadó énekeket éneklik az emberek, önmagukra és Istenre gondolnak, de ilyenkor nagy súlyt kell helyeznünk arra, hogy gondolataik egyre inkább Istennel foglalkozzanak. Ezen a helyen kezdődhet el gyakran a magasztalás, de még nem a dicsőítés, mert még az énekesek nem jutottak eléggé Isten jelenlétébe, hogy arra mégis **dicsőítéssel** válaszoljanak.

3. A **második** lépés: *„Menjetek be... tornácaiba dicséretekkel"* (Zsolt 100,4). Amikor a szív megtelik Isten iránti hálaadással, akkor az csak természetes, hogy ezt az Isten dicsérete fogja követni. A hálaadás azért, amit Isten tett, az Ő csodálatos személyének a magasztalásához vezet. Ekkor kell számot vetnünk azzal, hogy azokról az énekekről, amelyek Isten **múltban** tett jótetteményeiért adnak hálát, áttérjünk azokra az énekekre, amelyek Őt a **jelenbeni** jóságáért dicsérik és magasztalják. A tornác viszonylag nagy és ezért általában több magasztaló és dicsérő énekre van szükség ahhoz, hogy az embereket innen a szentélybe vezessük, mint amennyi hálaadó énekre volt szükség, hogy őket a kapukon át a tornácba kísérjük.

Az segítség lehet, ha az egyes lépések között **néhány összekötő szót** mondunk, de aki azt a célt tartja szem előtt, hogy az embereket valóban bevezesse a dicsőítésbe és az imádatba, gondosan meg fogja választani szavait. Olykor a túlbuzgó énekvezető már a bevezetést is „agyonbeszéli" és így eltereli az emberek figyelmét attól, hogy a célra koncentráljanak. Jó előkészítés esetén egy-két mondatban el lehet mondani a legfontosabb dolgokat.

Minél közelebb jutunk a Szentek Szentjében Isten jelenlétébe, énekünk annál inkább csak Istennel magával fog foglalkozni. *„Adjatok hálákat Neki, áldjátok az Ő nevét"* (Zsolt 100,4) – erre buzdít a zsoltáros. Amíg a kerítés előtt csak magunkról szóló énekeket énekeltünk, a szentélyben egyedül csak Istennek énekelünk, mert ott már nincsen semmi, ami az emberről beszélne. Minden rész valamiképpen Isten lényét jelenti ki. Vegyük figyelembe azt is, hogy régi, szép himnuszok fennköltebb, nemesebb gondolatokat tartalmaznak és közvetítenek Istenről, mint a szokásos egyszerű énekek. Ha mégis olyan gyülekezet van előttünk, amelyik szívesebben énekel egyszerűbb énekeket, akkor mindenesetre olyanokat kell választanunk, amelyek a figyelmet Istenre, Jézus Krisztusra és a Szentlélekre irányítják.

4. Ha az énekvezetőnek sikerült az embereket lépésről lépésre a tornácból a szentélybe vezetni, akkor meg lehet érezni, hogy a jelenlévők reakciói egy magasabb szellemi síkra kerültek. A tisztán érzelmi, lelki megnyilvánulások helyére olyanok lépnek, amelyek az emberek lelkéből (szelleméből) származnak és igazi mélységet és odaszánást tükröznek. Valószínűleg más dolgok lépnek a lelkes tapsolások helyére, például felemelt arc és kezek, könnyek, talán a hang színezetének alig észrevehető változása. Amikor észrevesszük, hogy beléptünk Isten jelenlétébe, a felszínről a mélybe érkeztünk.

Pontosan ez az a pont, ahol a legtöbb énekvezető **elköveti azt a hibát**, hogy az embereket egy érzelemmel teli hálaadó énekkel visszalöki a tornácra. **A dicsőítés, imádás időigényes (!), nem szabad az embereket űzni!** Hadd énekeljenek nyugodtan: hadd ismételjenek nyugodtan olyan énekeket, amelyek az ő szemükben pontosan kifejezik azt, amit ebben a pillanatban éreznek és tesznek! Az értelem sokkal gyorsabban tud szökkenni az egyik gondolatról a másikra, mint a lélek. **Hadd élvezzék nyugodtan az emberek szellemükkel Isten jelenlétének tudatát.** Engedd, hogy az emberek átérezzék lelkükben Isten jelenlétét és megnyugodjanak abban. Egy új ének ilyen körülmények között az egész dicsőítés légkörét összetörheti.

Egyszerűen dicsőíts! Az okosságnak itt semmi helye! Minden szó fölösleges. Semmiféle útmutatásra nincs szükség. Hagyd az embereket dicsőíteni. A csend fenyegetően hathat az énekvezető számára, de ez a dicsőítőnek drága dolog. Egy szelíd akkord az orgonán vagy egy lélekben mondott ének a vezető részéről bőven elég ahhoz, hogy az egész gyülekezetet hosszabb időre a dicsőítésben, az imádatban meghagyja.

„De hát ez nem éneklés" – vetheti ellen egyik-másik ember. Valóban nem az, de ez az éneklés célja. A hívőket bevezettük a dicsőítésbe. Az éneklés az eszköz, amelynek segítségével a célt elértük, de az eszköz so-

hasem állhat a dicsőítés útjában. **Minden, ami eddig történt, ezt a célt szolgálta, ezért most már nem kell tenni semmit, hanem csak engedni, hogy a dicsőítés átáradjon a gyülekezeten.** S ha már úgy tűnik, hogy a többség ezzel betelt, elkészült, akkor az összejötteket fel lehet szólítani arra, hogy „az Ő jelenlétében" foglaljanak helyet, vagy egy újabb kórust lehet elkezdeni, hogy visszavezessük őket a tornácra, ahol következhet az igehirdetés vagy éppen az a pont, amit előre megbeszéltünk.

Az énekvezetés soha nem lehet öncél. Arra szolgál, hogy alkalmat adjon a Szentléleknek arra, hogy általunk Istent dicsőítse. De hogy ez megtörténjen, az embereket a természetesről a szellemi síkra, személyes ügyeik felsorolásától a Lélektől munkált dicsőítésbe kell vezetni. Ez az énekvezető feladata. Ha ez sikerült, akkor nemcsak az éneket vezette, hanem a dicsőítők és imádók seregét vezette be a szentélybe.

Ahogy már említettük is, minden istentiszteletnek az a célja, hogy az Urat szent ékességben imádjuk. **A cél mindig az imádat**. Minden más tevékenység, ceremónia és rítus csak egy-egy lépés e cél felé vezető úton. És bár a dicsőítés a cél, ugyanakkor ez is csak eszköz arra, hogy **személyes életünk megváltozzon**, mert a dicsőítőnek nem marad más választása, mint az, hogy miközben dicsőíti az Urat, alapjaiban megváltozzon!

Dr. Judson Cornwall

Boldogok, akik felkészültek a Szentlélek fogadására

Urunk Jézus üzenete:

Már elküldtem és most is szüntelenül küldöm hozzátok a Szentlelket, aki átistenít és egyesít velem titeket.

Boldogok, akiknek szíve nyitva áll a megtisztulásra és akik felkészültek a Szentlélek fogadására, hogy átalakuljanak. Át lesznek istenítve. A Magasságbeli fiainak és leányainak fogják hívni őket.

Boldogok, akikből a kegyelem illata árad, miként a kevert tömjénből, jelenlétükkel megillatosítják képmásaimat. Ők fogják örökölni országomat.

Boldogok, akik megkapták Szentlelkemet és országom társörököseivé váltak. Szavammal és tudásommal megvilágosítanak másokat és lehetőséget nyújtanak a világ maradékának arra, hogy megértsék az Egyház dogmáit. Országom munkatársainak fogják nevezni őket, mert velem fognak uralkodni.

Boldogok, akiknek hite a felebaráti szeretet cselekedeteiben és a Magasságbelinek nyújtott szolgálatban nyilvánul meg. Házamat dicsérő dallamként csendül a hangjuk. El fognak telni énvelem, és beborítja őket a Szentlélek kegyelme. Testük még haláluk után is prófétálni fog. (Mindenkor emlékezni fognak műveikre.)

Boldogok, akik engedték, hogy Szentlelkem vezesse és nyájamba gyűjtse őket. Egy testet fognak alkotni és mindörökre egyesülnek velünk, a Háromságos Istennel.

Boldogok, akik engedték, hogy a Szentlélek bűnbánatra vezesse őket megrögzött undokságaikból és gyökeresen kitépjen belőlük minden bűnt. Boldogok, akik engedték, hogy elárassza őket a Szentlélek és forrásként törjön fel szívükben, életre keltve a holt elemeket. Rügyet hajtanak és kibimbóznak, miként a rózsák tavasz idején, mert az új és szent királyi papsághoz fognak tartozni. Igen, Isten népének fogják hívni őket, dicséretet fognak énekelni nekem, mert csodálatos világosságomba vezettem őket.

Boldogok, akik kedvemért önként vállalták, hogy feláldozzák idejüket és erejüket, hogy részt vegyenek korszakotok küzdelmében és besorozott katonaként harcoljanak a gonosz erők ellen. Őket a Szentlélek kegyelme tartja meg és övezi fel erővel. Arra neveli őket, hogy beálljanak a két hatalmas arkangyal, Mihály és Ráfael seregébe.

Boldogok, akik kedvemért lemondtak szenvedélyeikről és mindarról, ami a világ rabjaivá tette őket. Szentlelkem kegyelmével isteni tervem munkatársai lettek, hogy szebbé tegyék házamat. Olyan lesz lelkük és egész lényük, mint valamely dicsőséges katedrális.

Boldogok, akik megtanulták, hogy szomjazzanak, átöleljenek és birtokba vegyenek engem. Ők megtalálták a csodák Csodáját: ismerni és megérteni engem édességemben. Aki bennem lakik, akit én táplálok, én nevelek, akit dicsőséges tökéletességbe, saját magamba öltöztetek, ezt fogja mondani:

„Egy vagyok az Istennel, mert itt a Földön, az emberek között igaz életet élek Istenben... Olyan vagyok, mint a megerősített város, mert falaimat maga a Szentlélek építette újjá. Falaim között a Szentlélekkel örökké tartó dicsőség vár rám. A Szentlélekisten szépségbe öltöztette lelkemet, hogy beléphessek a Te dicsőségedbe, ó Krisztus, és örökké éljek. Lépésem már nem az enyém, hanem az Övé lesz! Istennel fogok járni, mert elfordultam a testi élvezetektől. A lelkem most boldogságban él és tiszta – méltón a Háromságos Istenhez és szent jelenlétéhez ♥."

Vassula Ryden
(Jézus beszélgetései Vassulával)

VASSULA VÁLASZOL

Prospero Grech atya (Ratzinger bíboros, a Hittani Kongergáció prefektusának nevében) a következő kérdéseket tette fel (2002. április 4.). (Rövidítve közöljük a kérdéseket és a válaszokat.)

1. *Milyen értelemben tekinti írásait kinyilatkoztatásnak és hogyan kell azokat az olvasóknak (vagy az előadásait hallgatóknak) elfogadniuk?*

   Hiszek abban, hogy csak egyetlen Kinyilatkoztatás van. Az üzenetek ráirányítják figyelmünket a Szent Bibliára és az életre. Az írások emlékeztetnek az egyetlen kinyilatkoztatás fontosságára, amelyet az Egyház közvetít. Minden laikusnak részt kell vennie az Evangélium szolgálatában Istentől kapott karizmájának megfelelően, ahogy ezt a II. Vatikáni Zsinat tanítja (Lumen Gentium 35.)

2. *Miért vállalja ezt a küldetést, hogy görögkeleti létére katolikus templomokban tanítást ad az egységről (és szentáldozáshoz is járul) és a házassága rendben van-e?*

   Küldetésemet azért vállalom, mert Isten megszólított, én pedig hittem és válaszoltam Neki: II. János Pál pápa „ut unum sint" (89) enciklikájában azt írja: „A katolikus Egyház nem akar mást, mint a teljes egységet Kelet és Nyugat között."

   Ami a szentáldozást illeti, idézni szeretném a katekizmust (1399), továbbá a Zsinatot (Orientalium Ecclesianum 27) és az egyházjogot (Canon 844,3), melyek egyértelműen megfogalmazzák, hogy szabad kiszolgáltatni a bűnbánat szentségét, az Oltáriszentséget és a betegek kenetét azoknak a keletieknek, akik önként kérik és fel vannak készülve.

   Ami a házasságomat illeti, válásom és újabb polgári házasságom még megtérésem előtt történt. Megtérésem után rendeztem a görögkeleti egyház házassági szabályai szerint.

3. *A Szentháromság személyeit meghatározó kifejezéseket hogyan érti?*

   Sohasem tévesztettem össze egymással az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Krisztus atyai szeretettel szólt hozzám, ezért neveztem Őt Atyának. De ezt az Egyház liturgiájában is meg lehet találni. A Jézus Szent Nevének litániája Jézust a „jövő élet Atyjának" nevezi, továbbá a pünkösdi misében a Szentlelket „a szegények Atyjának" hívja.

4. *Milyen értelemben szól a lélek „Isten-látomásáról" mielőtt testet öltött volna, és hogyan látja az új pünkösd helyét az üdvösség történetében?*

   Nem hiszek a reinkarnáció semmilyen formájában. Egy alkalommal misztikus formában fejeztem ki, hogy azt, amikor a halál után a lélek megpillantja ragyogó fényben az Urat, akkor felismeri, hogy teremtése pillanatában Ő volt az, aki szerető tekintetével rápillantott.

   Az „új pünkösd" és az „új ég és új föld" kifejezéseket jelképes értelemben kell felfogni, melyek azt jelentik, hogy Krisztus a Szentlélek erejében bensőnkben fog megújítani minket. Rászorulunk erre a megújításra, mert siralmas állapotban van napjainkban a keresztények hite.

5. *Milyen mozgalmat jelent az „Igaz élet Istenben"?*

   Az „Igaz élet Istenben" nem mozgalom, hanem meghívás az imára és a kiengesztelődésre. Az üzenetek arra tanítanak, hogy gyakoroljuk a szív egyszerű imáját és életünket alakítsuk szüntelen imádsággá. Ez azt jelenti, hogy éljünk mindig Istenben. Az imacsoport tagjai több országban szeretet-házakat nyitottak a szegények támogatására (Indiában, Venezuelában, Brazíliában, Kenyában, Romániában, Ukrajnában, stb.). A házakat adományokból tartják fenn, a munkát szeretetből, önkéntesen végzik. Más országokban a csoportok evangelizációs munkát végeznek, vagy könyvkiadással foglalkoznak.

(A válaszokat rövidítve közöltük, aki a teljes szöveget szeretné elolvasni, megtalálhatja „Az igaz élet Istenben" sorozat XIV. kötetében vagy a következő weblapon: www.tlig.org

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

TISZTELETLENSÉG: a tekintély tagadása

Miért olyan nehéz tisztelnünk azokat, akik pedig megérdemelnék a megbecsülést? Miért van ez így különösen napjainkban még a keresztények között is, hogy olyan nagy az ellenállás a tisztelet és a tekintély megadásával szemben? Miért nehéz felismernünk a Szentírás szavait, és kötelezőnek tekintenünk azokat mindennapi életünkre: *„A tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek"* (Róm 12,10) és *„alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál"* (Fil 2,3)? Igen, miért? Mivel annyira a saját fontosságunkkal és önmagunk tiszteletével vagyunk tele! A büszke szív nem könnyen alázza meg magát. Ha tisztelek valakit, lelkemben megalázom magam előtte. Én foglalom el az alacsony helyet: tisztelnem kell a másik személyt, mivel ő felettem van, mivel érettebb vagy idősebb nálam, mivel többet kapott, mint én, mivel a felettesem vagy szülőm.

Csak az alázatos képes tiszteletet adni. És mivel gyakran szűkében vagyunk az alázatosságnak, visszautasítjuk, hogy tiszteljünk másokat. Csak az alázatosak fogják elismerni annak igazságát, hogy – mivel ők fiatalabbak – még nem jutottak el az érettségnek, a bölcsességnek, a jogoknak és a megtiszteltetésnek ugyanarra a fokára, amelyre egy idősebb élet eljutott. A gyermekek meglátják, hogy – mivel ők gyermekek – nevelésre van szükségük, és nem elég idősek még ahhoz, hogy olyan felelősséggel és kiváltságokkal rendelkezzenek, mint szüleik. A beosztottak meglátják, hogy nem ők a munkahelyi vezetők, és ezért el kell fogadniuk engedelmességgel az előírásokat. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy mellőznünk kell felelősségérzetünket. Ezeket a dolgokat el kell fogadnunk. Ha Istent tisztelem, tisztelnem kell azokat is, akiket Ő helyezett fölém – minden tökéletlenségük és hibáik ellenére is.

Ennek nyilvánvalónak kellene lenni számunkra, ha – igen, ha – a büszkeség bűne nem lenne az életünkben. A sátán még erősíti is ezt bennünk érveivel, melyeket olyan szívesen hallunk, például: „azonos jogaink vannak" vagy „senkinek sem lenne szabad, hogy tekintélye legyen valaki más fölött!" A sátánnak, az elbukott Lucifernek így kell érvelnie. Elbukott, mivel nem akarta Istent tisztelni. Egyenlő akart lenni Vele. Most minket, embereket akar magával rántani. Azt akarja, hogy mi is elbukjunk és prédájává váljunk. Nem akarja, hogy Jézus útját vállaljuk, hogy alázatosan és másoknak tiszteletet adva forgolódjunk. Nem akarja, hogy Jézushoz hasonlóvá váljunk, és elérjük azt a nagy dicsőséget, amelyet ő elveszített.

Ezért tehát az ellenség mindent megtesz annak érdekében, hogy a felsőbbség elleni lázadásra bujtson fel bennünket, mivel tudja, hogy ekkor csatlakozunk hozzá a legnagyobb tekintély: az Isten elleni lázadásban. A sátán mérge következtében másokkal egyenlőek akarunk lenni, azonos jogokat és elismerést kívánunk. Nem akarja, hogy felismerjük, hogy törvények és felsőbbségek alatt élünk, hogy Isten országa egy hierarchia, a tiszteletteljes szeretet hierarchiája. Ha nem akarjuk ezt a tényt elismerni – mivel nagyon büszkék vagyunk –, a sátán kezei közé kerülünk és hozzá hasonlóan Istennel szemben pártot ütünk. Isten Igéje nagyon világosan megmondja, hogy tiszteletteljesnek és engedelmesnek kell lennünk, megbecsülve egymást. *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében"* (Ef 5,21). *„Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjetek a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsétek fel"* (1Pt 5,5).

Az élet Istentől jövő törvénye alapján, amíg csak a Föld létezik, mindig lesznek olyan kapcsolatok, amelyek megkövetelik a tiszteletadást. Mindig lesznek tanítók, tanárok és diákok, szülők és gyermekek. Az utóbbiaknak sok mindent meg kell tanulniuk, amíg nevelésre szorulnak. Mindig lesznek munkaadók és alkalmazottak, az utóbbiaknak meg kell tanulniuk szakmájukat. E nélkül az eredmény zűrzavar, káosz volna. Ha tagadjuk ennek szükségét, és az új, tekintély ellenes társadalom és életvitel szószólói leszünk, valójában olyan vezetők és felsőbbségek rabszolgáivá válunk, akik a sátántól jöttek. Végül pontosan azt kell tennünk, ami ellen harcoltunk: szolgai módon engedelmeskednünk vezetőink tekintélyt parancsoló jelmondatainak. Isten viszont meg szeretne ajándékozni bennünket az egymás iránti tisztelet új és áldott kapcsolatával, amely azok iránti önkéntes szeretetben és tiszteletben nyilvánul meg, akik ezt megérdemlik.

A tisztelet hiánya – mely a büszkeség eredménye – rombolást végez Isten országában közöttünk, és erősen a sátánhoz kötöz bennünket. Valóban, életünk végén

ő a sötétség birodalmába vihet bennünket, ahol a büszkék élnek. Ha nem akarjuk, hogy ez legyen sorsunk, ismerjük el azokat, akiket Isten helyezett fölénk és harcoljunk a tiszteletlenségből való szabadulásunkért. Jézus megmutatja az utat, hogyan gyógyulhatunk meg a büszkeségből és tiszteletlenségből. Őreá, az Ő alázatos voltára kell néznünk. Ő mondta: *„A Fiú semmit sem tehet önmagától"* (Jn 5,19) és *„Az én Atyám nagyobb nálamnál"* (Jn 14,28). Ha Jézust, Isten alázatos Fiát szemléljük, Aki mindig tisztelte az Atyát, az Ő képére formáltatunk át.

Az Ő vére erejében kell harcolnunk a hit harcát, hogy a tisztelet Tőle jövő erénye teret nyerhessen bennünk. Első lépésként meg kell aláznunk magunkat, és el kell kezdenünk valóságosan tisztelni azokat, akik felé ez a kötelességünk. Engedelmeskednünk kell nekik, megcselekedve mindent, amit kérnek, és ami nincs a lelkiismeretünk ellen (ApCsel 5,29). Tiszteletteljeseknek kell lennünk irántuk, megbecsülésünket és hálánkat kifejezve irányukba. Be kell bizonyítanunk feléjük viselkedésünk és cselekedeteink által, hogy Jézust tiszteljük bennük – Jézust, a mi Urunkat, Aki őket fölénk helyezte.

Ugyanakkor, ha elöljáróinkat vétkezni látjuk, el kell kérnünk az alázatot, a bátorságot és a megfelelő pillanatot, hogy ezt megemlítsük nekik. Ha nem így teszünk, abban a veszélyben vagyunk, hogy a hátuk mögött beszélünk róluk, és lerontjuk jó hírüket, ahelyett, hogy Jézus tanúi lennénk teljes tisztelettel feléjük. Jézus szabaddá akar tenni minket a tiszteletlenségtől, és attól, ami ezzel jár: az embereknek való tetszelgéstől és a szolgai lelkülettől. Mivel ez a keskeny úton való járás, ezért csak az Ő váltsága erejét megtapasztalva tudunk rajta járni. Ha a valóságos tisztelet és megbecsülés ott van az életünkben, a Menny seregei körülvesznek bennünket, mivel az ő példájukat követjük. Az angyalok és a kerubok, a Vének és a szentek alázatosan leborulnak Isten előtt és hódolattal teszik koronájukat a királyi szék elé (Jel 4,10).

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek engedélyével közöltük.)

Tartalomjegyzék

Katona István: A keresztény élet célja 3
Suenens bíboros: A Szentlélek és a hiteles kereszténység (1. rész) 4
Dr. Slavko Barbaric: A böjtölés megújulás és elmélyülés (2. rész) 8
Tibély András: Várakozás 10
N. M: Új Húsvét után Új Pünkösd 11
Judson Cornwell: A Szentlélek megújítja szívünket a dicsőítésben! 13
Vassula Ryden: Boldogok, akik felkészültek a Szentlélek fogadására 15
Vassula válaszol 16
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad – Tiszteletlenség 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL./28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **Elkészült újságunk honlapja: www.maranatha.hu.** Ezen a honlapon megtalálhatók az újabban kiadott könyvek, továbbá a különböző szemináriumok időpontjai és az újság (Marana Tha) megrendelésének módja.

¤ Dr. Kereszthy Zoltán: Szívtől-szívig című könyvét még nem sikerült megjelentetni, majd értesítjük olvasóinkat a kiadás időpontjáról.

¤ **Mary Usha nővér lelkigyakorlatai** a következő helyeken és időpontokban lesznek: július 5-9-ig Máriabesnyőn, július 12-16-ig Kecskeméten, július 19-23-ig Egerben és július 26-30-ig Győrben. Érdeklődni lehet Keserűné Major Mártánál: 06/20 464 99 65. **Margaritha nővér** valószínűleg októberben tartja lelkigyakorlatát.

„Mikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő tanúságot tesz rólam." (Jn 15,26)

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KÍVÁNJUK A SZENTLÉLEK BŐSÉGES KIÁRADÁSÁT ÉS ÖRÖMÉT!

(Szerkesztőség)

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Drága vagy a szememben..."

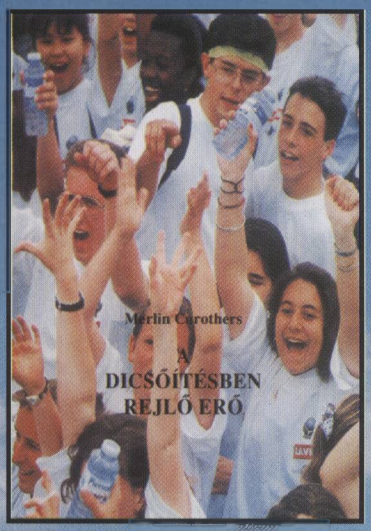
A mennyei Atya szeretné, ha egészen mélyen megtapasztalnád az Ő gyengéd szeretetét.Szeretne Téged a Szentlélek által megújítani. Egészen személyesen akarja, hogy szerető gondoskodását megtapasztald, bármilyen kicsinek és gyengének érzed is magad. Az egyház azt tanítja, hogy a keresztségben Isten szeretett gyermeke lettél. Ezért teljes mértékben bízhatsz abban, hogy Isten úgy szeret Téged, ahogy vagy, adottságaiddal és gyengeségeiddel együtt. Az Atyának-aki szeret Téged-terve van az életeddel. Szeretne Téged Szentlelke által az Ő szeretett Fiának képmására formálni. Akarod-e?

(E. Sievers)

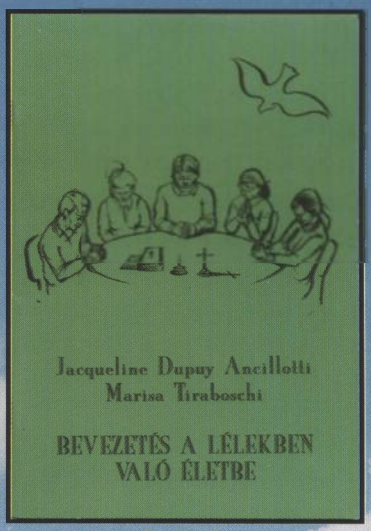

50.-

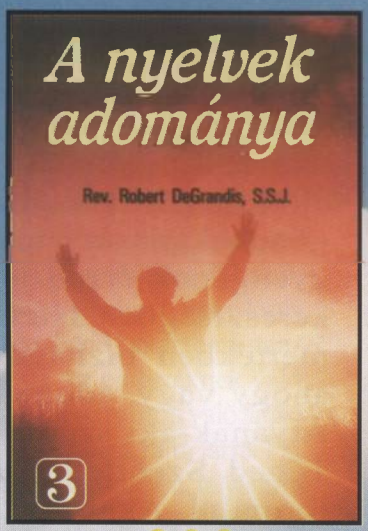
A Szentlélek adományai

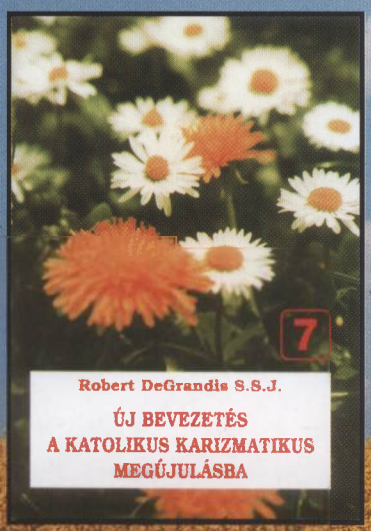
500.-

250.-

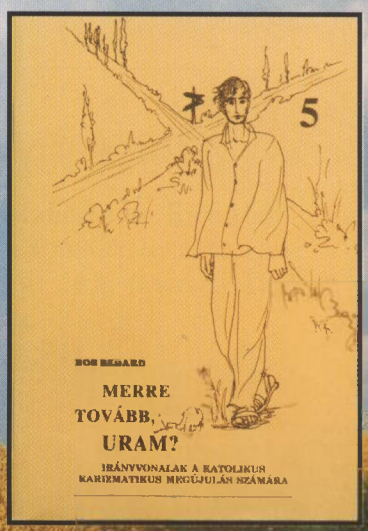
200.-

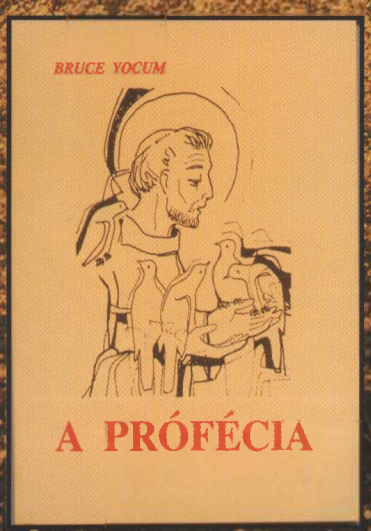
200.-

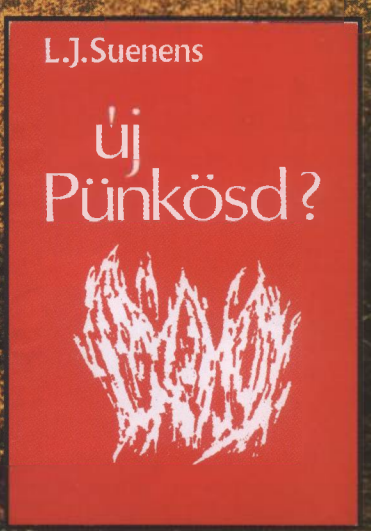
350.-

200.-

400.-

400.-

150.-

megújítják az Egyházat...